

Estapé respon

Tenir molts diners no et dóna intel·ligència

Fabián Estapé

—El conglomerat d'empreses de José María Ruiz Mateos ha anat pel pedregar, i entre més marques, la catalana Cacaolat es troba en concurs voluntari de creditors. Aquesta empresa es podrà salvar d'alguna manera?

—Ho veig molt complicat. Aquest pseudo-empresari s'ha encarregat de destruir tot allò que ha tocat.

—De fet, Ruiz Mateos va buidar la caixa de Cacaolat per a finançar unes altres activitats de Nueva Rumasa. En concret, 17 milions que van anar a Clesa.

—Com trobaran inversors que assumeixin el forat? Tant de bo que algú ho vulgui, però em fa l'efecte que és molt complicat de mantenir aquesta marca a Catalunya.

—Quan Nueva Rumasa oferia inversions mínimes de 50.000 euros sense cotitzar, i en va aconseguir moltes, no semblava evident que les coses no anaven bé?

—Era molt evident, però tenir molts diners no vol dir tenir intel·ligència. Molts s'hi han enganxat els dits, i ja poden donar per perduda la inversió, que, recordem-ho, en cap moment no va tenir el vist-i-plau dels organismes reguladors dels mercats.

—Resulta curiosa la relació de Ruiz Mateos i Emilio Botín. El Santander s'hi ha enganxat molt els dits, amb Nueva Rumasa...

—Se'ls hi ha cremats, els dits. Ruiz Mateos ha culpats la banca de les seves desgràcies, tot i que va organitzar una missa en honor d'Emilio Botín perquè els negocis del Santander prosperessin a Londres.

—Potser Botín es va equivocar, finançant les aventures de Nueva Rumasa?

—I tant. En una tarda, el Santander li envia un ultimàtum a Ruiz Mateos perquè torni de cop la meitat dels diners que deu, quan s'adona que l'empresa va pel pedregar. El senyor Botín va voler jugar amb foc, i al final es va cremar.

—El president del BCE, Jean-Claude Trichet, vol pujar els tipus d'interès per a evitar més pressió inflacionista a termini mitjà. La decisió és encertada?

—Aquest home ens vol fer una putada perquè el recordem quan plegui, que serà aviat. I el seu amic Sarkozy li ho permet. Ara no és el moment d'apujar els tipus d'interès, perquè aquest senyor no té cap garantia que l'increment donarà estabilitat a termini mitjà. En plena crisi, pot generar l'efecte contrari.

—Arribarà un augment més gran del preu del petroli durant els mesos vinents?

—Dependrà dels resultats de la intervenció de l'ONU a Líbia.

—L'ONU ha començat els atacs per a preservar els drets humans, o perquè Líbia pot desestabilitzar el subministrament energètic al món?

—Per a Espanya, Líbia és fonamental perquè en prové el 12% del petroli que consumeix. Això dels drets humans no s'ho creu ningú. En canvi, és evident que a la UE i als EUA no ens convé que els països de la ribera mediterrània es moguin ni un centímetre. Geostratègia, res de drets humans.

—És descartable un episodi similar al del 1973 amb la crisi del petroli?

—La intervenció ha de servir per a fer quadrar aquests països i que no torni a haver-hi una crisi com aquella. Però vull parlar de la guerra que vivim a casa nostra.

—Digueu.

—Hi ha una guerra que va començar amb el boicot a TV3 al País Valencià i que ara continua amb atacs contra Eliseu Climent, la persona que ha dedicat els anys de la seva vida a unir els Països Catalans i, sobretot, a donar vida a la sempre assetjada cultura catalana al País Valencià.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Política i economia

En moments de dificultats econòmiques, els ministres d'Economia solen agafar més protagonisme en les accions de govern. Quan toca anunciar males notícies sobre la disponibilitat de fons públics que cal repartir entre les diverses responsabilitats de l'administració —que equival a dir entre els diversos ministeris—, es posa de manifest la bona sintonia, o no tan bona, entre el responsable de les mesures econòmiques i el cap del govern.

L'economista és l'encarregat d'explicar que no es pot pagar tot allò que el cap de l'executiu li presenta a partir de les propostes que aporten els ministres responsables de cada ram, cada un argumentant que les seves despeses són políticament necessàries.

A vegades la bona relació entre els dos polítics es palesa quan el ministre d'Economia dóna la cara per les decisions desagradables, mentre el cap de l'executiu es reserva les explicacions que suggereixen que els sacrificis presents són un pas necessari en el camí que s'emprèn i que condueix a la millora de les condicions materials del país.

Com que el Regne Unit s'ha erigit en model de política econòmica fortament restrictiva i, per tant, carregada de males notícies, és interessant d'observar com funciona la relació entre el primer ministre, David Cameron, i el seu ministre d'Economia, George Osborne.

De moment, el capteniment del responsable més directe de les retallades és de gran discreció; ofereix al primer ministre els arguments en favor de l'aprimament del sector públic. Consistent que les seves decisions són política, té per llibre de referència les memòries de Tony Blair.

UAB